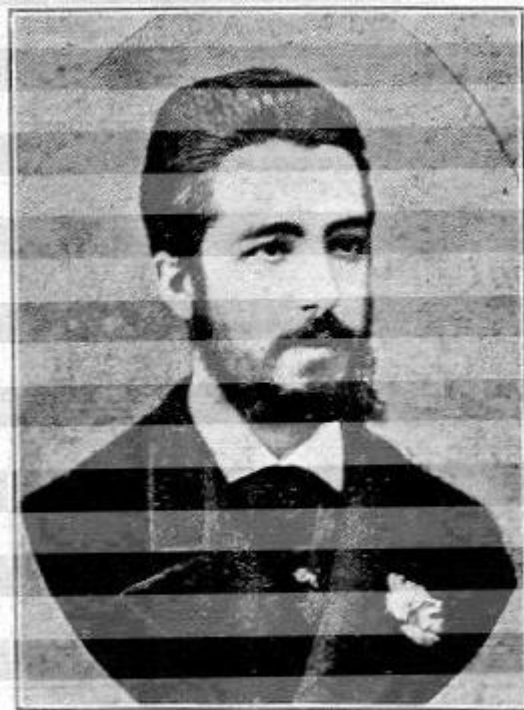


PASQUAL DASÍ I PUIGMOLTÓ,

[del llibre: *Bétera 1880-1899: evolució urbana i elements històrics*.
Joan M Pons Campos, any 2008, pp.188-190]

Primer Vescomte de Bétera, fill primogènit del Marqués de Dos- aguas, en Vicente Dasí i Lluesma (*Picassent 1851-València 1886*).

Educad en el real Col·legi de San Pablo, acabava de rebre el títol de batxiller quan va esclatar la revolució de 1868. Durant l'exili familiar a França, realitzà estudis universitaris a un col·legi de Sussex (Anglaterra). Va continuar la carrera literària a Itàlia. En tornar a Espanya (1872), va entrar com agregat, sense sou, en el Ministeri de l'Estat, al mateix temps que seguia en la Universitat Central de Madrid els cursos de la facultat de Dret.



† Excmo. Sr. D. Pascual Dasí Puigmoltó,

Establí gran amistat amb el ministre republicà d'afers exteriors, Sr. Carvajal, tot i que es declarava Dasí monàrquic, fins el punt que es va valer d'ell el ministre, donat també el perfecte coneixement que hi tenia de la llengua anglesa, per a les negociacions que van tenir lloc pel greu incident del *Virginius* entre Espanya i el Estats Units el 1873. A juliol del 1875, va obtenir el títol d'advocat i a desembre del mateix any es casava amb na Maria de la Concepció Moreno i Campo, neboda del marquès de Campo. Afiliat al partit conservador, va ser elegit regidor a l'Ajuntament de València. El 1877 va ser elegit concejal per l'ajuntament de València.

Per concessió real d'Alfons XII, signada el 14 de maig del 1878, era nomenat primer Vescomte de Bétera. Poc mesos després, esdevingué alcalde interí de València, escometent l'obra que hi hauria de servir com a base per a la regeneració municipal de la ciutat. Unes dissidències hagudes en el partit conservador, el va fer renunciar, l'any 1879, del lloc que ocupava a l'ajuntament i a presentar-se a les eleccions generals de diputats a les Corts. Va resultar elegit, sense cap oposició, diputat pel districte d'Enguera. Tornà de nou al Parlament el 1884, esta vegada pel districte de Sueca, després d'una forta lluita contra els candidats "fusionistes" y el 1886 ho faria pel de Lliria. Al Parlament va tenir una destacada participació encaminada sempre a defensar els interessos valencians, ara com el problema de l'arròs en mig d'una crisi del sector que mai no va poder veure solucionada degut a la seua prematura mort (als trenta-cinc

anys). Tampoc va fer possible la seua mort el nomenament de cap del partit conservador de València, com estava previst.

Era un consumat bibliòfil. El seu gust literari l'inclinà per les investigacions històriques. Amb el seu amic Josep Enric Serrano, promogué la publicació de la *Biblioteca de los Bibliófilos valencianos* i de la *Revista de Valencia*, de la qual era editor, que tingué una vida des de novembre de 1880 fins desembre de 1883, sent considerada la millor publicació de la seua índole feta a la ciutat. Com erudit emprengué un catàleg de tots els llibres d'història publicats a Espanya que duia el nom de *La Bibliografía histórica española* i feia imprimir l'índex de la mateixa obra baix el títol de *Bibliografía histórica* que havia de comprendre tres volums, dos dels quals van ser publicats abans de morir, amb una tirada de tan sols dotze exemplars, per al seu ús i per alguns pocs amic que l'ajudaven en el seu treball.. Participà freqüentment a las tertúlies del diari *Las Provincias* organitzades a la *Caseta Blanca* de Bétera, junt a altres insignes literats. Promogué la *Sociedad valenciana de Bibliografía*, de la qual va assolir la tasca de secretari.

Commogut pels desastres de la epidèmia de 1885, suscità la idea de construir un Asil-hospital a Bétera, iniciativa que no va poder veure materialitzar-se, però que finalment duria a terme son pare. Tenia en Pascual guanyada gran estima entre els beterans d'aquella època pel compromís en la participació de tots els esdeveniments que es produïen a la població, aquella que tanta gala feia amb el seu títol.